12de Jaargang — Curaçao den 9n. Februari 1895 — No. 760

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl 0,50, voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, No 129.

UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA :
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.

DE PRESIDENTSVERKIEZING in Frankrijk.

Als overladen zijn de laatste hier aangekomen europeesche bladen met berichten over de verkiezing van den nieuwen President van Frankrijk. Wij geven het voornaamste hier in het kort weer.

Het Congres heeft zooals bekend is bij tweede stemming tot president der Republiek gekozen den heer Félix Faure, laatstelijk minister van marine.

Terwijl de rechterzijde hierbij applaudisseerde, maakte de uiterste linkerzijde een geweldig rumoer. Er werd geschreeuwd : „Weg met de schurken ! Weg met de dieven !" Het tumult in de zaal van Versailles was onbeschrijfelijk ; de kreet der socialisten werd door de aanhangers der regeering beantwoord met het geroep : „Weg met de socialisten en de Commune!"

De socialisten juichten hun candidaat den heer Brisson, toen hij de zaal verliet, toe.

De Bonapartist Baudry d'Asson drong er op aan, dat zijn voorstel, dat hij ingediend had, zou worden in behandeling genomen, tot afschaffing van het presidentschap der republiek. De heer Challemel-Lacour weigerde een dergelijk voorstel in behandeling te nemen. Het rumoer duurde steeds voort, zoodat de heer Challemel-Lacour zich ten slotte genoodzaakt zag, de zitting voor gesloten te verklaren.

Nadat de verkiezing van den heer Félix Faure door den heer Challemel-Lacour was geproclameerd, maakten de minister-president Dupuy en de heer Challemel-Lacour hun opwachting bij den president. De heer Faure beantwoordde hun gelukwenschen aldus :

„Ik ben, meer dan ik zeggen kan, getroffen door de groote eer, welke mij is bewezen door het Congres, hetwelk mij het hoogste ambt heeft opgedragen. Met erkentenis neem ik de benoeming aan, volkomen bewust van de verantwoordelijkheid en de plichten, welke daardoor op mijne schouders worden gelegd.

„Ik zal mijne geheele werkkracht besteden aan het vervullen mijner taak. Daartoe doe ik een beroep op alle republikeinen, zonder onderscheid tot welke groep zij behooren, in de eerste plaats op de leden der volksvertegenwoordiging. Ik zal steeds bereid zijn om mede te werken tot bevordering van het welzijn van het vaderland, tot handhaving der gerechtigheid en tot bescherming van de lagere standen der maatschappij."

De heer Félix Faure reed na zijne verkiezing, door een escorte kurassiers begeleid, terstond naar Parijs. Te halftien 's avonds kwam de president op het Elysée aan. Een talrijke volksmenigte was daar bijeen en begroette den president met opgewonden toejuichingen.

De president begaf zich naar het ministerie van marine, waar hij de gelukwenschen zijner vrienden ontving. Vervolgens vertoonde hij zich op het balkon en betuigde der volksmenigte zijn dank voor toejuichingen, waarmede hij werd ontvangen.

Blijkens de berichten, die uit de andere plaatsen des lands zijn ontvangen, heeft de verkiezing van den heer Félix Faure tot president der republiek overal een goeden indruk gemaakt.

Toen de heer Challemel-Lacour den president het gezag overdroeg, uitte hij den wensch, dat onder zijn bestuur de vrede zou bevestigd worden door de zegepraal van de denkbeelden van verdraagzaamheid en vrijheid.

De heer Faure antwoordde dat hij het voorbeeld zou volgen van hen, die reeds vóór hem hun leven wijdden aan de behartiging van de belangen der republiek.

De heer Dupuy en de andere ministers dienden, gelijk bij het optreden van een nieuwen president gebruikelijk is, nog denzelfden avond den president hunne ontslagaanvrage in. Voorloopig zullen de ministers aan het bewind blijven ten einde de loopende zaken af te doen.

De socialistische Kamerleden vaardigden een manifest uit, waarin zij protesteeren tegen de keuze, door het Congres gedaan. In dit manifest leggen de socialisten hun tegenstanders ten laste, dat zij den strijd tegen de democratie willen voortzetten en de tot-stand-koming der sociale hervorming vertragen.

Waarschijnlijk zal de heer Waldeck-Rousseau als minister-president optreden. De heer Brisson zal waarschijnlijk president der Kamer blijven.

De verkiezing van den heer Félix Faure heeft algemeen een goeden indruk gemaakt.

De heer Faure is een staatsman, die het algemeen vertrouwen geniet, doordrongen van de grondbeginselen der democratie, van wien te verwachten is, dat hij op waardige wijze het hooge ambt, waartoe hij is geroepen, zal bekleeden. Niet zonder reden wordt de verkiezing van den heer Félix Faure eene concentratie van het gezond verstand genoemd, bijwijze van zinspeling op de bekende *concentration républicaine*.

Wat zijn uiterlijk betreft, is de nieuwe president der Fransche republiek een forsch gebouwd en goed gevormd man. Het hoofd, van ronden vorm, staat kranig op eene slanke gestalte. Zijn haar, dat hij steeds gewoon is zeer kort te dragen, is reeds grijs, maar zijn knevel is nog blond.

De president is bekend wegens zijne onvermoeide werkzaamheid. Aan de oprechtheid zijner republikeinsche gevoelens wordt door niemand getwijfeld. Vooral heeft hij naam gemaakt wegens zijne grondige kennis van koloniale zaken. Ook wat zijn karakter betreft, wordt de heer Faure zeer geroemd. Hij deed zich steeds kennen als een welwillend man, immer bereid om anderen te helpen.

De president is Parijzenaar van geboorte. Hij was chef eener reedersfirma te Hâvre en werd in 1880 gedecoreerd, daar hij zich bijzonder onderscheidde als chef der mobiele garden aldaar tijdens den oorlog tegen de Duitschers. Ook in financiëele en handelskringen is de verkiezing van den heer Félix Faure tot president met algemeene instemming vernomen. Men verwacht algemeen, dat zoowelde president als zijne gemalin het Elysée op waardige wijze zullen vertegenwoordigen.

De heer Félix Faure heeft twee dochters. Een dezer is gehuwd met den heer René Berger, lid van den provincialen raad van het departement der Seine.

Casimir Périer had het Elysee reeds verlaten, toen [illegible]olger werd gekozen. Hij ging, zegt een bericht, „onder de nauwelijks verheelde uitingen van haat en verachting der ondergeschikte beambten en bedienden, die op een rustig leven gedurende zeven jaren hadden gerekend en zich nu eensklaps weder aan de onzekerheid van het baantjes-najagen zien blootgesteld."

FEUILLETON

Balia pa un Ridderorde.

———o———

Na anja 1784 rey Gustaaf III di Suecia tabata na Paris i na su honor nan a organizá hopi fiesta. Principalmente pa es opera grandi e rey di Suecia a interesa masjar, pasobra el mes tabata compronista di algun opera koe tabata representá coe aplauso na Stockholm. Pa moenstré un atención masjar flateá, nan a traduci pa su jegada un opera na Frances, koe nan a larga di mehor cantadornan representa.

Tabatin tambe un pida di balia aden, den cual Vestris tabata balia. Vestris koe e tempoe-ai tabatin mas koe cincuenta anja, ma koe ainda tabata honrá pa di mas famoso maestro di balia. Gustaaf tabata masjar contentoe, ora el a mira nan representa su opera asina brillosamente i generosamente el a doena present precioso na es artistanan. E cantador di principal pieza, koe a gusté muchoe en particular, a haja fuera di esai ainda orden di Wasa.

Riba esai e "dios di arte di balia" Vestris a rabia, el koe tabata carga un cabes haltoe, koe un dia ora nan a punté kende tabata e tres homber di mas grandi di Europa, a respondé masjar trankil: Mi, Voltaire i e gran Frederico di Prusia!" El a ricibi berde un dosji di snuif grandi di oro cerca e rey di Suecia, ma coe esai el no tabata sintié recompensá na merito, pero el a corda un distincion como di orden di Wasa tabata toké muchoe mas koe e promer tenor.

Ora un segunda representacion a tuma lugar pa cumpli deseo general i tambe pa un orden haltoe, Vestris a ninga di balia su partida principal, aunque el tabata den kamber di bisti caba i koe el a bisti su panja p'esai. Pa e motiboe ai a bini un strobamentoe.

Louis XVI koe tabata sinta den su loge coe su esposa Maria Antonette, coe rey de Suecia i otro personanan di puesto haltoe, a larga jama e director cerca djé. Pakiko ta tarda asina? Publico ta perde paciencia! Pakiko nan ta boeta nos sprera asina tantoe ?

Sire, solamente senjor Vestris ta causa.

Di com?

El no kier balia awe nochi.

I pakiko no?

Ta un capricho di artista, Sire.

Mi ta kere koe el ta di maloe, pasobra no el ma e promer tenor a haya orde di Wasa.

Ki un locura! Louis XVI a grita, serando su frente. El mester balia. Mi kier, mi ta mandé. Di poersi el ta haja pago p'esai!

Sire, ta duel mi koe mi no por hacié comprende. E gran artista ta trotsa su director desesperado.

En vano mi a poerba toer cos posible; mi ta muchoe zwak. Ma podiser coe judanza militair.

Mi ta comprende bo.

Rey Louis a doena un mandamientoe purá na e kapitein di guardia koe tabata pará na porta di loge. Algun minuut despues e officier a parce coe seis homber di warda di teatro den kamber di bisti di es artista caprichoso.

Bo kier balia, senjor Vestris ?

No.

Anto mi tin orden di hiba bo inmediatamente pa seis luna na Bastille.

Ta kende a manda esai ?

Su Majestad !

Imposible ! un artista di mi reputacion, promer baliador di Europa su Majestad lo no.........

Mi no tin cuenta, senjor ! Ta orden di rey. Si bo ta balia un bez, i asina boenita manera nunca bo no a haci ainda, mi ta hiba bo directamente na Bastille.

Den mi costuum di wardador ?

Manera bo ta ai.

Den tal caso anto mehor mi balia.

Esai ta masjar sabir di bo, senjor Vestris.

Conducí pa poder militair na correderanan i di aja bon vigilá, es artista a balia, coe vinganza na coerazon.

Público a haja sabi di su capricho koe a causa tantoe tardamentoe.

Na su presentacion nan a grité :

Na rodia ! Na rodia!

El mester a pidi escusa anto pa un hincamentoe di rodia, tanto na personanan real koe na henter publico. Tal humiliación es tempoe di artistanan te hasta muy célebrenan mester á confirma nan coené. El no kier a larga humilié na un manera asina i promer el á fingi no sabi gritonan di publico. Música tabata toca i el a coeminza ta balia, mehor koe nunca.

Awor nan tabata grita mas duroe ainda :

Na rodia ! Na rodia !

Es ora-ai, pa salba su curpa tan bon posible el a hinca rodia di mas gracioso bao di balia, i coe asina talento, koe un "Bravo," general a recompenselé. Y despues di esai el a haci di mehor na entrechats pirouettes i toer otro capriocles, koe tabata compone finesa di e arte di balia.

Público i tambe personanan real tabata masjar satisfecho.

Di berdad, rey Gustaaf di Suecia dice, kende koe por traha asina coe su dos pianan, ta merece tambe mi orde di Wasa.

Lo mi doenelé !

Asina Vestris a gana ridderorde di Suecia.

Operanan di Gustaaf a disparcé i ta loebidá. El mes á ser asesina na 1792 pa Aukarström.

Ora el tabata asina alegre den opera grandi na Paris, el no a sospecha sigur koe lo el jega desgraciadamente na su fin i ainda mucho menos koe el lo ta estampá mes pa héroe di opera pa opera grandi di Paris. Esai a socede na 1833. Den es anja-ai Scribe i Auber a traha opera "Bal Masqué."

E célebre cantador Nourrit a brilja den rol di rey Gustaaf, Levasseur á hunga Aukarström.

———o———

NIEUWSBERICHTEN

CURACAO.

In den nog jeugdigen ouderdom van 35 jaren overleed j. l. Maandag den 4 Febr. in het gasthuis alhier de Eerwaarde Frater M a r c u s, in leven J a n n e s V a n B e e r s.

Den 23 December, 1883 te Tilburg in de Congregatie der EE. Fraters getreden, was hij onder de vurigsten, die zich in 1890 aanboden, om den arbeid zijner broeders in dan vreemde te helpen schragen.

Slechts vijf jaren echter mocht hij hun in de nederige betrekking, die hij in het St. Thomas College vervulde, van dienst zijn.

Een zware ziekte, waarbij echter ieder verschijnsel van de zoo gevreesde gele koorst ontbrak, rukte hem in weinige dagen uit het leven weg.

Gesterkt door de H. H. Sacramenten der stervenden, overleed hij kalm en zacht; vol vertrouwen op het hem wachtende loon, dat God dien nederigen religieus spoedig schenken moge!

Hij ruste in vrede!

Een zware slag heeft evenzeer de zeer geachte familie van den heer dr. J. C. N i e u w s t r a t e n in zijn overlijden, getroffen.

Niet lang mocht de algemeen geachte geneesheer zijn landgenooten de hulp bieden der wetenschap, die hij met zooveel ijver en volharding in Europa vergaderd had.

Zijn ondermijnde gezondheid drong hem spoedig naar Europa terug, waar hij echter het heil niet mocht vinden, dat hij verhoopte.

Der familiebetrekkingen van den te vroeg ontslapen dokter zij de betuiging onzer innige deelneming aangeboden.

Met genoegen nemen wij den ruil na, die de heer D. Z a l m ons biedt, met het blad *El Cronista* door hem uitgegeven en driemaal 's maands verschijnende.

Het beste succes zij hem met deze onderneming toegewenscht.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Th. Jesurun (aanget.), A. de Lima (aanget.), Carlos L. Marin, Leonicia Manuela, A. J. Naar, Ciriaco Rivero, Arístides Henriquez, Emilio Gordillo.

Niet voor verzending vatbaar de volgende drukwerken geadresseerd aan: J. D. Sasso, San José de Costa Rica; J. C. Henriquez, Coro.

ARUBA

Daar het onderwijs eene zaak is van het hoogste gewicht en ieder beschaafd mensch belangstelling inboezemt, zoo heeft alles wat tot bevordering van het onderwijs wordt gedaan recht op waardeering. Om deze reden voelde de schrijver dezer regelen zich aangespoord om met een enkel woord melding te maken van de uitbreiding en vergrooting der Zusterschool in de Oranjestad, die dezer dagen voltooid en Maandag 4 Februari betrokken is. De vermelding diene tevens als een blijk van dankbaarheid, waarop niet alleen eenige ingezetenen van Aruba, die tot de voltooing hebben bijgedragen, maar ook de jeugdige scholieren aanspraak hebben, omdat zij een geruimen tijd hunne spaarpenningen daarvoor ten offer hebben gebracht. Aanvankelijk was de school der Eerw. Zusters een zeer primitief gebouw, dat wel voorloopig bij gebrek aan beter kon voldoen, maar toch onder vele opzichten niet voldeed aan de eischen, die thans door deskundigen op het gebied van onderwijs worden gesteld. Thans mag de bevolking van de Oranjestad zich verheugen in het bezit van een doelmatige en ruime Zusterschool met twee geriefelijke en nette lokalen, die niet alleen aan de thans schoolgaande kinderen een gevoegelijke plaats verleenen, maar bovendien nog plaats laten voor ± 80 kinderen meer dan de oorspronkelijke school kon bevatten. Dit is ontegenzeggelijk weer een schrede voorwaarts op den weg van de uitbreiding van het onderwijs. Immers de bevolking van de Oranjestad erkent en waardeert het nut, dat de Zusterschool gedurende haar bestaan gesticht heeft en nog voortdurend sticht. Vele beschaafde jongelingen danken aan de school der Eerw. Zusters hunne eerste vorming en ontwikkeling. En wat de vrouwelijke kunne betreft, wie weet niet, dat het grootste gedeelte van het vrouwelijk geslacht het aan de Zusterschool dankweet, dat zij zich thans of als beschaafde huismoeders of als welopgevoede jonkvrouwen in de maatschappij kunnen bewegen en door het vervaardigen van nuttige handwerken, die zij hebben aangeleerd, zich niet slechts een gepaste huiselijke bezigheid, maar zelfs een eervol middel van bestaan kunnen verschaffen?

Moge daarom het voltooide werk de Eerw. Zusters bemoedigen om met dezelfde toewijding hare edele taak voort te zetten, als waarmede zij die tot heden hebben volbracht; moge het de schooljeugd tot nog grooteren ijver en leerlust opwekken en ook de aandacht trekken van die ouders of voogden, die wegens gebrek aan plaatsruimte in de oorspronkelijke school tot hier toe geen gelegenheid hadden om hunne kinderen of pupillen in het zoo nuttig en weldadig onderwijs der Eerw. Zusters te doen deelen!

BUITENLAND

Italie. — In zake de ministerieelparlementaire crisis van Italië meldt de *Italië* dat een besluit tot ontbinding der Kamer nog niet genomen is, maar dat de Koning er niet meer tegen is, zoodat het desbetreffend decreet wellicht spoedig kan verschijnen, te eerder nu men hoort dat Crispi reeds aan de prefecten een geheime circulaire heeft verzonden om de registers voor de algemeene verkiezingen gereed te houden.

Crispi speelt hoog spel, maar zorgt, als steeds, voor een buitenlandsche afleiding, wanneer het hem binnenslands te benauwd wordt. Als zoodanig beschouwt men nl. de nieuwste koloniale bewegingen in Afrika, waar de opperbevelhebber, naar men weet, onverwachts een militairen marsch heeft gemaakt naar Adowa, in Abyssinië, doch even snel teruggetrokken is naar Keren. Over het algemeen is men echt in Italië lang niet gerust [illegible] over die zomerinige manœvre en vreest ernstige gevolgen, te meer wijl ook de derwischen van den Madhi het hoofd weder opsteken en de omstreken van het door de italiaansche troepen veroverde Kassala verontrusten. Volgens een telegraam uit Cairo aan het *Journal des Debats* moeten de Italianen daar juist een schermutseling gehad hebben, waarbij zij het onderspit delfden.

Ressmann, de italiaansche gezant te Parijs, is van zijn post teruggeroepen, zonder dat nog een opvolger benoemd is, zoodat de secretaris Gallina de zaken der ambassade voorloopig waarneemt. Officieus wordt medegedeeld, dat het ontslag samenhangt met de diplomatieke veranderingen die sedert acht maanden in gang zijn, en ten gevolge waarvan ook graaf Tornielli, gezant te Londen, en baron Marocchetti, gezant te Petersburg, zijn teruggeroepen. Anderen brengen de ongenade van Ressmann in verband met de artikelen in den *Temps* waarin afkeurend werd gesproken over de jongste parlementaire incidenten in Italië, en die door Ressmann zouden geïnspireerd zijn. Volgens de *Tribuna* was men te Rome bovendien reeds lang overtuigd, dat Ressmann te Parijs niet den vereischten invloed bezat.

De *Figaro* betreurt het heengaan van dezen gezant, die in de moeilijkste omstandigheden goede betrekkingen tusschen Italië en Frankrijk had weten te handhaven, getuige de tact door hem aan den dag gelegd bij de betreurenswaardige voorvallen te Aigues-Mortes' en na den moord van Carnot.

— Het bericht van het *Journal des Débats*, dat de Italianen een nederlaag zouden hebben geleden in Afrika wordt in een officieuze nota tegengesproken.

—Met ingang van 1 Februari zal in Italië een nieuwe administrative organisatie in werking treden. Het aantal ambtenaren zal worden verminderd met 367, waardoor 8000,000 lire zal bespaard worden.

- Reeds den vorigen zomer, zegt de correspondent der *Times* te Rome, was er sprake van de terugroeping van den gezant Russmann, maar men heeft er toen van afgezien, om alles te vermijden wat als een verkoeling tegenover Franrijk zou kunnen worden uitgelegd. Dat Russmann nu teruggeroepen is, geschiedde omdat de italiaansche Regeering door de jongste houding der fransche pers overtuigd is, dat noch concessiën, noch beleefdheden verandering konden brengen in de gezindheid van Frankrijk tegenover Italië, waar de fransche Regeering gereed stond haren gezant te Rome, Billot, terug te roepen.

Frankrijk.—De gisteren 9 Jan. geopende „gewone" zitting der fransche Kamer werd gepresideerd door Pierre Le Blanc als oudst-in-jaren, die een gelegendheids *speech* afstak over de spoedeischende financieele en sociale hervormingen, en in het bijzonder de belastinghervorming en de drankwet urgent achtte. Bij de nu volgende presidentskeuze werden slechts 310 stemmen uitgebracht, waarvan 29 van onwaarde, zoodat de volstrekte meerderheid 141 bedroeg. Henri Brisson verwierf er 272 en werd dus weder als Voorzitter gekozen.

Willicht zal de socialist Millerand de invrijkeidstelling vragen van den gekozen anarchist Gérault-Richard, die, wegens belediging van den President der Republiek in zijn blad *Le Chambard* in Ste-Pélagie gevangen zit. Het *Journal des Débats* waarschuwt tegen zijn vrijlating. In 1891 werd voor Paul Lafargue, die eveneens tijdens zijn gevanschap tot lid der Kamer was gekozen (voor het dep. du Nord) op voorstel van Millerand en Ferroul tot zulk een onmiddelijke invrijheidstelling door de Kamer besloten; maar thans, meent het blad, zou het heele Land zulks der Kamer zeer eu vel duiden. Het heet zelfs dat de minister Dupuy er een kabinetsquæstie van zal maken.

Belgie. — De belgische Kamer heeft reeds een klein voorproefje gehad van het eerlang te verwachten Congodebat. De radicaal [illegible] Lorand vroeg nl. verlof om de Regeering over de desbetreffende geruchten te mogen interpelleeren, ten einde zoodra mogelijk een einde te maken aan de Beursspeculaties in de Congofondsten. De minister De Burlet wenschte echter deze interpellatie uitgesteld te zien, tevens te kennen gevende dat misschien binnen die acht dagen reeds een wetsontwerp betreffende den Congostaat zou kunnen worden ingediend. En toen de socialist Defuisseeaux volledige inlichtingen bedong op financieel, geographisch en necrologisch gebied, verklaarde Burlet volgaarne aan dat verlangde te zullen voldoen.

— Te Brussel wordt een proces verwacht, dat weinig minder sensatie zal maken dan het thans te Antwerpen in gang zijnde proces-Joniaux. Het socialistisch blad *La Caserne* wordt vervolgd wegens opruiing van lotelingen en militairen tot verzet, en nu willen de beschuldigden, te hunner rechtvaardiging, al de sosialistische leden der Kamer en zelfs de katholieke afgevaardigden Coomans en Daens gedagvaard zien, omdat ook dezen zich bij verschillende gelegenheden scherp over de militiewet en het kazerneleven hebben uitgelaten. De socialisten hopen op deze wijze hun anti-militarissche theorieën straffeloos te kunnen verkondigen. De radicale afgevaardigde Lorand zal als verdediger der beschuldigden optreden.

Duitschland. — Tot de voorgenomen reis van prins Hohenlohe naar Friedrichsruh moet, volgens een berlijnsche correspondentie aan de *Pester Corresp*, op bepaald verlangen van keizer Wilhelm besloten zijn, die zich ongerust maakt over Bismarcks somberheid sedert het verlies van zijn echtgenoote, en zelfs voornemens moet zijn, eerlang persoonlijk den Ouden Heer te gaan bezoeken.

Dat aan graaf Waldersee de hoogste Orde (Zwarte Adelaar) is verleend, heeft aanleiding gegeven tot allerlei politieke veronderstellingen, als zou hij bestemd zijn om of Rijkskanselier of Chef van den Generalen Staf te worden, waar hij zoo langen tijd reeds aan verbonden was, alvorens door de agitatie der bismarckiaansche pers als legercommandant naar Altona verplaatst te worden. — Volgens een ander gerucht heeft Hohenlohe bij Caprivi's aftreding het kanseliersschap slechts op voorwaarde van voorloopigheid aangenomen, en zal hij eerlang vervangen worden door den toen mede-ontslagen minister Botho graaf zu Eulenburg, wiens dadelijke verheffing toen minder wenschelijk scheen. Anderen echter achten in geval van Hohenlohe's aftreding de benoeming van Philipp Eulenburg waarschijnlijk, en daar zijn er zelfs die van Bennigsen spreken; doch voorshands is er nog hoegenaamd geen denken aan Hohenlohe's aftreding en behoeft men zich dus in de keuzen van een opvolger niet te verdiepen.

— De duitsche Rijksdag — zoowel als de fransche en de belgische Kamer —is gisteren heropend. Aan de orde was, naar men weet, de *Unsturvorlage*, waarover het debat op 17 Dec., door den staatssecretaris Nieberding geopend, plotseling wegens *Buschlussunfähigkeit* moest worden afgebroken, tot groote ergernis van den voorzitter Levetzow, die gemeend had de Regeering nog met afloop der „eerste lezing" en verwijzin van het Ontwerp naar een commissie vóór het reces te kunnen pleizieren, en over de *Buschlussunfähigkeit* zoo boos werd, dat hij iets van een „*beschamend voorbeeld*" mompelde,"hetwelk de Rijksdag op deze wijze in het nieuwe gebouw te *genieten*" gaf! Dit is hem toen hoogst kwalijk genomen, bijna nog meer dan zijn verschijnen in *militaire uniform* bij de plechtige inbezitneming van het nieuwe gebouw. Vooral de zuidduitsche bladen trokken tijdens het reces fel tegen Levetzow te velde en schreven ronduit dat naar een nieuwen Voorzitter moest worden omgezien, even loffelijk onpartijdig maar minder kruipend voor de Regeering en het Hof. Maar als men de steeds *regierungsfreundichen* conservatieven uitsloot, dan zou men welstaanshalve een Centrumsman dienen te kiezen, en dàt.... was al te verschrikkelijk! Prins Arenberg werd door sommigen reeds genoemd; maar een ultramontaan op den presidentszetel, brrr!, dat mocht niet! Wel werd nog gedacht aan prins Fürstenberg, maar neen, het diende toch werkelijk een Centrumsman te wezen: dus naar liever den conservatieven Levetzow behouden, — als hij wilde, want ook dat was lang niet zeker. Er liepen allerlei geruchten over zijn boosheid of *Verstimung*, en als hij bleef, dan zou hij minstens een verscherping van het Reglement eischen om *saum selige* afgevaardigden, die zonder kennisgeving de zittingen verzuimden met openbaarmaking hunner namen te straffen. Toen verstomde plotseling alle beschrijf over Levetzow, alles werd vergeven en vergeten, en gisteren presideerde Levetzow, alsof er niets gebeurd ware!

De eerste spreker was de socialist Auer, die gedurende de vacantie allen tijd had gehad om Nieberdings inleidende rede te ontleden en zijn wederlegging te prepareeren. Hij bleef dan ook drie volle uren alléén aan het woord, zoodat de Rijksdag te moede was om nog verder te beraadslagen en dus tot heden-middag 12 uur uiteenging.

Wat Auer zooal zeide? Vooreerst dat de Beteugelingswet wel degelijk tegen de socialisten gericht is; voorts dat de Regeering nog steeds met *agensts provocateurs* of *Spilzeln* werkt, en maar liever wat meer op de „revolutie van boven" moest letten, op een Plötz, een Stöcker enz.; dat de bestaande wetten voor de bestrijding der anarchisten toereikend zijn, en dat van hoogerhanden militairen gelast is, desnoods zelfs op hun eigen vaders en broeders te schieten; dat veeleer in de hoogere en hoogste kringen het verderf steekt, door ondermijning van godsdienst, huwelijk, huisgezin en zedelijkheid,—waarvoor

hij tal van bewijzen aanvoerde, die inderdaad de gegrondheid zijner beschuldiging aantoonden. Maar, zoo besloot hij, de sociaal-democratie is niet bang, zooals gijlieden zijt: de oude koers rukte op onder de banier der koelbloedigheid, maar gij onder hen *Hasenpanier* der angst.

Engeland.— Een engelsch officier, behoorende tot den Staf van „kolonel" Shervinton op Madagascar, beweert in de *Pall Mall Gazette* dat de fransche regeerings-commissaris de Myre de Vilers, bij meer behendigheid, gemakkelijk langs diplomatieken weg alles van koningin Ranavolo had kunnen verkrijgen wat Frankrijk op Madagascar redelijkerwijs kan verlangen zonder zich aan een gevaarlijke en kostkare expeditie tegen een een vredelievende bevolking te wagen.

— In Engeland liepen sedert eenige dagen weder allerlei geruchten omtrent een spoedig te verwachten ontbinding van het Parlement, en volgens de *Pall Mall Gazette* zou gelijktijdig de Kanselier der Schatkist en leider van het Lagerhuis, Sir William Harcourt, zijn ontslag nemen. Dit wordt door het *Daily News* beslist tegensproken en strookte dan ook slecht met een ander geruchte, volgens hetwelk juist Harcourt een spoedige ontbinding wenschte, „teneinde, bij een eventueelen triomf der conservatieven, na dezer weldra weder te verwachten val opnieuw aan het bewind te komen, maar dàn als *Premier*; terwijl lord Rosebery, omgekeerd, zoolang mogelijk aan het bewind zou willen blijven, ten einde ook voor later niet meer als *Premier* gemist te kunnen worden." Maar de regeeringsgezinde bladen zien in al deze geruchten slechts vuige conservatieve manœuvres.

Gladstone's redevoering over de armenische gruwelen, onlangs bij ontvangst van een eerebeker uit de handen eener hem complimenteerende armenische deputatie gehouden, heeft volgens den *Standard* een uiterst pijnlijken indruk gemaakt op den turkschen Sultan, die zich den geheelen text der rede door den turkschen gezant te Londen liet overseinen en thans niets meer van Engelschen weten wil, zoodat de britsche gezant te Constantinopel meer dan anders moeite zal hebben om hem tot de gewenschte hervormingen in Klein-Azië te bewegen.

In een brief, aan de *Times* uit Kobee geschreven, worden de gruwelen, welke de Japanners te Port Artur bedreven, nader bevestigd. Wat deze ooggetuige vertelt wijkt weinig af van hetgeen aan den *Standard* geschreven werd, behalve dat de verslaggever van den *Standard* gewaacht van een *drie*daagschen moord terwijl die van den *Times* een *vier*daagsche onafgebroken slachting beschrijft. De tegenstand had toen reeds volkomen opgehouden, en toch, van zonsopgang tot zonsondergang, moordden en plunderden de Japanners naar hartelust voort, en pleegden daarbij allerlei verminkingen en afgrijselijkheden. — In een *leader* spreekt de *Times* in scherpe bewoordingen over deze gruwelen. Het blad acht ze bewezen, en wijst met name op de onverschilligheid der Japansche officieren en van den opperbevelhebber, die blijkbaar niets deden om de soldaten tegen te houden. De *Times* meent, dat de opperbevelhebber gemakkelijk de slachtingen had kunnen tegengaan, ware hij daartoe gezind geweest. Het blad erkent, dat de chineesche soldaten aanleiding tot de wreedheid gegeven hadden, maar meent dat daardoor een koelbloedige slachting onder de burgerij niet kan verschoond worden, nog dagen na de inneming der veste; en acht den japanschen opperbevelhebber en het japansche leger onuitwischbaar door hun gedrag te Port Arthur bevlekt. De *Times* vindt ook de houding der japansche Reegering onverklaarbaar. Niets toont aan, dat zij haar enorme zedelijke verantwoordelijkheid, waar de eer van het land op het spel staat, heeft. Er is toch na het plegen der gruwelen genoeg tijd verlopen, dat zij kon verklaren hoe zij recht zal spreken in deze dingen.

De vreeselijker slachting van chineesche burgers van Port Arthur door de Japanners vindt mede haar bevestiging in het new-yorksche blad *Wordt*, welks correspondent er eveneens getuige van was. Hij seint: maarschalk Ojana werd den tweeden dag na de inneming der vesting opmerkzaan gemaakt op het noodeloos bloedvergieten. De maarschalk zou op die opmerking geantwoord hebben, dat de zaak volkomen in orde was; krijgsgevangenen waren zoo lastig (!). — De correspondent voegt erbij, dat de japansche berichten in hooge mate onbetrouwbaar zijn. Het japansche bewind bood b. v. den correspondent der *Times* aan, kosteloos zijn telegrammen op te stellen en over te seinen, hetgeen hij weigerde. Japan wil den vrede alleen te Peking teekenen. Alleen Engeland kan China's geheelen ondergang verhoeden.

Oostenrijk. — Toen keizer Franz Joseph gisteren te Boedapest aan graaf Keuhn-Hedervàry de kabinetsformatie wilde opdragen, maakte deze nog bezwaar, vreezende dat de fusie van liberalen, secessionisten en nationalen niet innig genoeg zou wezen om lang te kunnen stand houden. Daarop confereerde de Keizer nog eens met graaf Szapàry, die vóór Wekerlé minister-president was en thans de leider is van de wegens de huwelijkswetten uit de liberale partij getreden secessionisten, alsook met Koloman Tisza, die vóór Szapàry minister-president geweest is. Tengevolge van deze[illegible]ndere besprekingen schijnt graaf Kuehn ten slotte zijn aarzeling overwonnen te hebben, want de telegraaf meldt thans dat hij formeel met de kabinetsformatie belast is, en voegt er helaas bij dat Istévàn Tisza, de bekende zoon van Koloman Tisza, die zich verleden jaar door een echte kultuurkampsrede onderscheiden heeft, er deel van zal uitmaken als minister van Financiën. Dat belooft dus alweder niet heel veel goeds! Wekerlé had tot dusver bij het presidentschap tevens de portefeuille van Financiën waargenomen; nu deze aan Steven Tisza komt, schijnt graaf Kuehn enkel minister-president te zullen worden zonder portefeuille. Of Szapàry en Appónyi deel van het nieuwe Kabinet zullen uitmaken, wordt niet gemeld.

De (katholieke) „Volkspartij" tot welker stichting, als éénig afdoend verweermiddel, door de goede zorgen der katholieke magnaten Zichy en Esterhazy onlangs op den Katholiekendag van Stuhlweissenburg besloten werd, en wier Program reeds openbaar gemaakt is, zal in de volgende week op een nieuwe vergadering te Boedapest definitief geconstitueerd worden. De voornaamste moeilijkheid, die nog moest opgelost worden, was de juiste benaming van deze nieuwe partij. Te Stuhlweissenburg was zij „Katholieke Volkspartij" gedoopt; maar de overweging dat daardoor de çirca drie millioen nietgeunieerde Grieken in Hongarije, op wier steun zou kunnen gerekend worden, zouden uitgesloten zijn, evenals ook een belangrijke groep protestanten, wier medewerking in vele gevallen waarschijnlijk (?) wordt geacht, deed velen wenschen dat het woord „katholiek" geschrapt zou worden: zoodat nu waarschijnlijk in dien zin zal besloten worden.

Rusland. — Volgens een bericht uit Warschau aan de *Köln. Zeit.* bestaat bij den Czaar het plan, alle afgevaardigden der verschillende districten, die bij de begravenis van den overleden Keizer tegenwoordig waren, weder naar Petersburg te ontbieden, ten einde zich te laten inlichten omtrent de ontwikkeling van nijverheid, landbouw, verkeerswezen enz. Deze deputatiën zouden nog in Januari te Petersburg verwacht worden en daar ongeveer drie weken blijven. Ook uit Polen zal een deputatie naar de hoofdstad vertrekken. De Polen zullen in de eerste plaats vrijheid van godsdienst vragen en opheffing van de toezichtsmaatregelen op de katholieke geestelijken in Polen.

VERSCHEIDENHEDEN

Onlangs werd door den bankier baron Hirsch aan zestig millionnairs in het *Savoy-Hotel* te Londen een diner gegeven. Wellicht is menigeen er nieuwsgierig naar, hoe het daarbij is toegegaan. Die nieuwsgierigheid wordt bevredigd door den heer Julius Stetterheim in een nieuwen druk van zijn *Lustiges Buch*. Natuurlijk waren de genoodigden van baron Hirsch geen millionnairtjes, die hun renten kunnen verteren, maar allen mannen, die daartoe geen kans zien.

De inrichting der tafel, in portemonnaivorm, was geheel en al in overeenstemming met het karakter van het feest. Reeds bij den ingang der zaal werd den grijsaards onder de gasten de gelegenheid geboden om hun zilveren haren nog kostbaarder te maken door ze te bestrooien met diamantpoeder. Na elk gerecht, door de directeuren van kleinere Banken voorgediend, overhandigden dezen den gasten een nieuw Gobelin als servet. Nadat het orkest van 24 muzikanten *l'or n'est qu'une chimère* (goud is maar slijk, vrij vertaald) had gespeeld, begroette baron Hirsch zijn gasten met de woorden: „Geachte mede Croesussen! Daar spreken zilver is, zijn redevoeringen wegens de snelle koersdaling van genoemd metaal natuurlijk heden uitgesloten. Intusschen zal het wel niet voor zilver gelden, zoo ik u allerhartelijkst begroet en u een goeden eetlust toewensch."

Alsnu begon het diner met een soep *à la hausse* (rijzing-soep). Het gaat niet aan, alle uitgelezen en op de meest kostbare wijze toebereide spijzen op te noemen; alleen zij nog vermeld dat bij elk gerecht en bij elk nieuw merk door de bedienden de koers werd gezegd van het Land, van waar die spijs en drank afkomstig waren, wat aan de gesprekken een vroolijke levendigheid gaf. Behalve een kleine, maar luide woordenwisseling tusschen speculanten op rijzing en speculanten op daling verstoorde geen enkele wanklank de vriendschappelijke verhouding. Zelfs toen een half milliardair van den aangeschoten toestand van zijn buurman geen partij trok, om hem een post Argentijners 10 percent boven den koers aan te smeren, bracht dit slechts een snel voorbijgaande ontevredenheid teweeg. Toen echter een der bedienden met een gast een zaakje wilde doen werd hij door dezen afgewezen. Een goeden indruk maakte het bij de kaas opduikend plan, om een ondersteuningsfonds te stichten voor weduwen van stakkerds, die slechts één millioen nalaten. Een collecte, met een bord gehouden, bracht 30 pond sterling en 5 rozijnen op. Zoo liep het diner ten einde, doch het gezelschap bleef nog een uurtje bijeen, zich den tijd verdrijvend met arbitrage en speculaties in steenkool en petroleum. Toen de beminnenswaardige gastheer door een vriend werd gevraagd, wat het diner had gekost, antwoordde hij lachend: „Och, 'n bagatel maar 2500 pond" (30,000 gulden).

—

Hoe men een ouverture moet componeeren. Op die vraag, tot hem gericht door een jong componist, antwoordde Rossini met den volgenden, eerst nu uitgegeven brief: „Wacht tot den dag vóor de opvoering. Niets prikkelt zoo dan de noodzakelijkheid, de aanwezigheid van een kopiïst, die op uw werk wacht, en het gezanik van een directeur, die zich in wanhoop de haren uit het hoofd trekt. In mijn tijd waren in Italië alle directeuren op 30-jarigen leefdtijd kaal.

„Ik schreef de ouverture van *Otello* in een kleine kamer van mijn directeur (Barbaja), waar ik was opgesloten met een schotel macaroni en onder bedreiging van levenslange opsluiting, als ik niet tijdig klaar was. Ik schreef de ouverture van *La cazza ladra* op den dag der „première", op den zolder van de *Scala*, waar ik was opgesloten door den directeur en bewaakt werd door vier machinisten, die last hadden mijn muziek blad voor blad uit het raam toe te werpen aan de wachtende kopiïsten. Bij gebrek aan muziek, hadden ze last mijzelf uit het raam te werpen. Voor *Il barbarie* deed ik beter; ik nam de ouverture, bestemd voor een opera *Elisabeth*; het publiek was meer dan overtevreden. De ouverture van *Le comte Ory* schreef ik, terwijl ik aan het visschen was, de voeten in het water, en terwijl de heer Aguado mij over Spaansche financiën onderhield. Die van *Guillaume Tell* werd onder bijna analoge omstandigheden geschreven. Wat *Moïse* aangaat, ik schreef daarvoor geen ouverture".

***

Een romantisch verhaal geeft de correspondent van de *Gazette* te Madrid. Te Bilbao, in de Rellosticallestraat, woonde de koopman Antonie Villalba, met zijne vrouw Laurencia en hun kind, een klein meisje van vier jaar. De zaken van Villalba gingen niet goed en na lang raadplegen deelde hij zijn vrouw mede, dat hij besloten had naar Amerika te vertrekken, om te trachten daar zijn fortuin te herstellen. Aldus geschiedde; hij vertrok. De arme Laurencia, nog onder den indruk van het plotselinge vertrek van haren man, werd getroffen door een nog vreeselijker ongeluk. Op een dag van de markt terugkeerend, ontdeke zij dat Julia, haar kind, verdwenen was. Alle pogingen om het terug te vinden in de omgeving mislukten. Geen moeite spaarde de arme moeder, alles tevergeefs, ten laatste uitgeput van het vruchteloos zoeken in Bilbao, verliet zij in dolle wanhoop deze stad en toog op reis door Spanje in alle steden trachtend haar lieveling te ontdekken.

Julia was te kennen aan twee bizondere teekens: zij had een breed litteeken

het voorhoofd, overgebleven van een val, en een tweede litteeken op de borst. Eindelijk kwam Laurencia te Madrid, geloovend dat in een hoofdstad met een zoo groote bevolking het zoeken wel niet gemakkelijker, maar dan toch allicht vruchtbaarder wezen zou. Zij begon weder te hopen. Eenige dagen na haar aankomst, het was den 24en September, ging zij door de „calle de la Madera" en daar zag zij, voor het huis N°. 21 een klein meisje zitten, het gelaat zwart en op vele plaatsen bloedend, een voddenzak en een voddenhaak in de hand. Laurencia naderde het kind, en zag op het voorhoofd een litteeken. Zenuwachtig greep zij het kopje tusschen haar beide handen en vroeg:

„Hoe heet gij, mijn kind?"

Het kind, krachteloos en bedeesd zag op en fluisterde:

„Ik heet Julia, maar men heeft mij gezegd dat ik dat niet vertellen mocht."

„Waar woont gij?"

„In de voorstad Chamartin."

„Woont ge daar met uw ouders?"

„Neen, signora, ik woon bij lieden, die niet mijn ouders zijn."

Laurencia was in een onbeschrijfelijken toestand, bevend rukte zij het kleedje van het wicht open en ... daar zag zij 't bekende liteeken, zij had haar kind teruggevonden, met kussen en tranen omarmde de gelukkige moeder het. Zij diende nu een aanklacht in bij het gerechtshof en de politie, die de zaak gestreng onderzocht, vond dat er in een der achterbuurten een gezelschap voddenrapers woonde, dat er zijn werk van maakte kinderen door het geheele land te stelen. Deze booswichten zullen de gerechte straf niet ontkomen.

* *

In de dagen dat Napoleon I nog slechts een artillerie luitenant was — dus vertelt een Fransch blad — kocht hij te Marseille, een horloge van geringe waarde. Vaak moest het gerepareerd worden, maar toch wilde hij er, zelfs toen hij op het toppunt van macht en roem stond, nimmer afstand van doen en droeg het steeds.

Toen de keizer eens, in tegenwoordigheid van maarschalk Berthier, op het horloge keek, was het reeds sedert verscheidene uren stil blijven staan. Toen de maarschalk hierover eene opmerking maakte, zeide de vorst: „Wij zullen ook eenmaal stilstaan; maak er dus het horloge geen verwijt van!"

aanget.), Carlos L. Marin, Leonicia

Uit de nalatenschap van den grooten Corsikaan ging het uurwerk op zijn neef Napoleon III over. Ook deze heeft het tot zijnen dood gedragen. Personen uit de omgeving des keizers weten te vertellen, dat het plotseling bleef stilstaan op den dag, waarop hij, in 1870, zich naar Duitschland op marsch begaf. De keizer beschouwde dit als een zeer slecht voorteeken en hij bleef den geheelen dag stil en in zich-zelven gekeerd. Toen ook deze Napoleon, te Chislehurst, gestorven was, kwam het merkwaardige horloge in het bezit van den keizerlijken prins en de ongelukkige jonge man droeg het, toen hij in Zoeloeland sneuvelde. De Zoeloes maakten zich, met vele andere voorwerpen, van het uurwerk meester, 't welk echter later werd teruggevonden en thans het eigendom van de exkeizerin Eugénie is.

UN EXPLOSIVO INVISIBLE

Por más de que te dieran cualquier compensación, ¿permitirías que se mantuviese abierto en una de las habitaciones no ocupadas de tu casa un barril de pólvora? "¡ Qué pregunta tan ridícula!" me contestarás. "Nadie, á no ser un loco, lo permitiría."

Precisamente. Pues, sin embargo, miles de personas viven con explosivos tan peligrosos como la pólvora, dentro de su cuerpo, y mueren, repentinamente, y eso pasa cada dia, y sus amigos extrañan que se hayan muerto. Muchas veces nada de particular habían sentido, á no ser cierto malestar vago; siendo la fatiga y la pesadez las sensaciones ed que más se quejaban; y, sin embargo, cayeron inesperadamente, y murieron ántes de que el médico pudiera cerciorarse de lo que era aquello. ¿ Pero, qué era aquello, en realidad?

Veamos, para ello la corta relación que un hombre hace acerca de su hijo. Parece que este joven se habia visto afligido durante cierto tiempo de una enfermedad que ninguno de los diversos tratamientos á que habia sido sometida había podido aliviar, ni mucho menos curar. Habla el padre de ella como de una enfermedad "muy persistente." Aludiendo á un caso semejante, un eminente Doctor Americano dice: "Mi paciente podía tomar, y tomaba, *diariamente seis granos de morfina, sin casi el más ligero efecto*, cuando la mitad de un grano hubiera sido suficiente dósis para una persona no acostumbrada á usarlo."

¿ Cuál era, pues, ese explosivo veneno que no podía desterrarse con tal canitdad de ópio? Procedamos ántes de decirlo, á nuevas investigaciones.

"Mi hijo," continúa el que nos escribe," sufría de intensos dolores de cabeza y de costado, y así mismo de una debilidad general. Sus nervios estaban postrados hasta el punto de que no podía, casi, obtener el sueño, naturalmente. No sentía ganas ningunas de tomar alimento, y, generalmente, arrojaba todo cuanto había tomado. Aunque el estómago y los intestinos funcionaban torpemente —causándole la constipación— entia, sin embargo, ataques de diarresa. Empero, sus síntomas más alarmantes eran las convulsiones en los miembros, que al último le sobrevinieron. Ninguno de los tratamientos á que se recurrió le produjo el menor alivio, y yo desesperaba ya por su vida, cuando en esta crisis, no sabiendo ya qué hacer, comencé á darle el Jarabe Curativo de la Madre Seigel. Desde entonces empezó á mejorar constantemente, y hoy se halla ya realmente restablecido. Le autorizo á V., en absoluto, para que publique el breve relato de este caso *Mi hijo debe la vida á la maravillosa preparación llamada Jarabe Curativo de la Madre Seigel* y le aseguro á V. que hay aquí otras personas que deben gratitud igual á ese medicamento. No le revelo sus nombres porque tienen objección á que se publiquen. Sírvase V. aceptar mi más entusiasta felicitación, y mis gracias. De V. afmo, (Firmado). Angel Benavides, farmacéutico, Pozo-Alcon, Prov. de Jaen, Setiembre 12 de 1893.

Ahora, solo unas pocas palabras: El hijo de nuestro buen amigo el Sr. Benavides sufría de aguda y profúnda indigestión y dispepsia; y, en su progreso, la enfermedad engendró aquel terrible veneno—el ácido úrico—causa de todas las enfermedades de hígado, de los riñones y de la vejiga; ese veneno se corrió al cerebro; medio paralizó los nervios; afectó todos los órganos, y, por fin, produjo las convulsiones de que el padre del joven nos habla. En una de esas convulsiones,

men echt in Italië lang niet gerust

... Jarabe de la Madre Seigel, el pobre paciente hubiera muerto, sin duda de ninguna clase. Pues ese terrible veneno del cuerpo humano, ese, es un explosivo mucho más peligroso que la pólvora junto á la chimenea de tu casa. Guárdate de sus primeros síntomas, y envía por un folleto del Jarabe, que te dice cuales son.

¡Aceptamos la gratitud del que nos escribe la carta, y por nuestra parte le damos las gracias de todo corazón.

Si el lector se dirge á los Señores A. White.

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE"

TUSSCHEN

NEW-YORK.

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1894.	Caracas.		Venezuela		Philadelphia		Caracas		Venezuela		Philadelphia	
Vertrekt van NEW YORK....	Jan.	5	Jan.	15	Jan.	23	Febr.	2	Febr.	12	Febr.	21
Komt aan te CURAÇAO	„	11	„	21	„	29	„	8	„	18	„	27
Vertrekt van „	„	12	„	22	„	30	„	9	„	19	„	28
Komt aan te PTO. CABELLO	„	13	„	23	„	31	„	10	„	20	Maart	1
Vertrekt van „	„	14	„	24	Febr.	1	„	11	„	21	„	2
Komt aan te LA GUAYRA..	„	15	„	25	„	2	„	12	„	22	„	3
Vertrekt van „ ..	„	18	„	28	„	6	„	15	„	27	„	8
Komt aan te PTO. CABELLO	„	19	„	29	„	7		16	„	28	„	9
Vertrekt van „	„	19	„	29	„	7	„	16	„	28	„	9
Komt aan te CURAÇAO	„	20	„	30	„	8	„	17	Maart	1	„	10
Vertrekt van „	„	21	„	30	„	8	„	18	„	2	„	11
doet LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	„	22	„	31	„	9	„	19	„	3	„	12
Komt aan te NEW-YORK...		28	Febr.	6	„	15	„	25	„	9	„	1

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van CURAÇAO......	Enero	12	Enero	22	Enero	30	Febr.	9	Febr.	11
Komt aan te MARACAIBO......		13		23		31		10		29
Vertrekt van "		18		27	Febr.	6		15		20
Komt aan te CURAÇAO.........		19		28		7		16	Marzo	8

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouw en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.

IMPRENTA DE LA LIBRERIA DE A. BETHENCOURT É HIJOS, CURAZAO